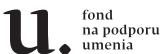

Text © Marta Hlušková, 2019
Illustrations © Zuzana Danišková, 2019

ISBN 978-80-566-1443-3

Z verejných zdrojov podporil
Fond na podporu umenia.

Prvé slovenské vydanie

Vydalo vydavateľstvo Albatros v Bratislave v roku 2019 v spoločnosti Albatros Media Slovakia, s. r. o.,
so sídlom Mickiewiczova 9, Bratislava, Slovenská republika.

Číslo publikácie 2 115

Jazyková korektúra Mária Haraštová

Zodpovedný redaktor Tomáš Krejčířík

Sadzba Karel Hána

Tlač TNM PRINT, s. r. o., Chlumec nad Cidlinou

Cena uvedená výrobcom predstavuje nezáväznú odporúčanú spotrebiteľskú cenu.

Objednávky kníh:

www.albatrosmedia.sk

eshop@albatrosmedia.sk

tel.: 02/4445 2046

© Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2019

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnnožovať za účelom
rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkolvek spôsobom bez pisomného súhlasu vydavatela.

ALBATROS MEDIA

Ja a pán Ananás

Som flauta a patrím pánu Ananásovi. Mám drevené
a štíhle telo akurát do ruky. Môj hlas je prenikavý,
ostrý, slovom nádherný – ved' práve preto som
koncertná umelkyňa. Trošku mi ubera na sláve meno
môjho majiteľa. No uznajte, volať sa Ananás! To je ešte
niečo horšie ako zvláštnosť. Poznám všetjaké mená,
napríklad náš sused sa volá Červík. Nuž ale Ananás?
Ale nechajme to, ved' meno je len meno.

V orchestri sedávame s pánom Ananásom vzadu na kraji a čakáme na svoju chvíľu. Ja viem, že sa toľko nenadriem ako husle. Aj teraz – pán Hruštička prstami kmitá po ich krku a slákom fidliká raz hore, raz dolu, až sa bojím, že celý vzbílkne. Kým Hruštičkovi po chrbte stekajú kvapky potu od toľkej driny a sako sa mu priliepa na chrbát, môjmu pánu Ananásovi sa nikdy také čosi nestane. Všetci však vedia, že je v orchestri potrebný, lebo bez neho by skladba nebola tým pravým orechovým. A to, prosím, stačí, že pán Ananás len sem-tam pískne!

„Ale makajú, čo?“ ozve sa kamoška
viola krásnym medovým hlasom, kývne
hlavou smerom k husliam a zadíva sa
mi do všetkých dierok. Vždy zabudne,
kde mám oči.

„Sú to prvé husle, tak sa im aj patrí,“
vravím viole, ktorá odpočíva v rukách pána
Oriešku s trošku menej prepoteným sakom.

„Vieš, čo sa mi páči?“ nakloní sa viola
k mojim dierkam.

„Čo?“

„Že nie sú pyšné.“

„Kto?“

„No husle predsa. Len si všimni napríklad harfu.
Vždy si sadne bokom, akoby sa za nás hanbila.“

„Aj koncertné krídlo sedí bokom...“

„Sedí, ale nie je namyslené. Minule po skúške
žonglovalo čiernymi klávesmi a my sme sa výborne
zabávali.“

„Neviem o tom. Prečo som tam nebola?“ čudujem sa.

„Asi preto, lebo tvoj Ananás sa ponáhlal do bufetu.“

„To je možné. Chodíme tam na obložený chlebíček s čiernou olivou.“

„To nemusí byť zlé,“ preglgne
viola.

„A vieš, čo si k tomu
chlebíčku pán Ananás dá?“

„Nie.“

„Tak sa na neho pozri,“
vravím viole a obe pozorujeme
pána Ananása. Vidíme, ako
sa mu rozširujú nosné dierky,
nadychuje sa a má na tvári
blažený výraz.

„Sníva o káve!“ šepkám.

„O káve?“

„Jasné! Vždy si ju
po obloženom chlebíčku
objedná a keď mu ju prinesú,
povie: ,Pán hlavný, do peny ste
mi zabudli zobrazit' notu!‘“

„Notu? On si prácu nosí aj
do bufetu?“

„To robí preto, aby každý
vedel, že je koncertný umelec...“

Učím malé hrdličky spievať

„Tak podieme na to!“ poskakujem a ticho si prefukujem dierky. „Chcete, aby som vás naučila spievať Turecký pochod?“

„Jéj! Budeme pochodovať! Raz-dva, raz-dva!“ vyskakuje Do.

RAZ DVA RAZ DVA

„Raz-dva-dva, raz-dva-dva,“ poskakuje Fa, lebo je menšia a musí trikrát poskočiť, kým Do iba dva razy.

„Upokojte sa. Nebudete pochodovať. Budete spievať! Turecký pochod je totiž hudobná skladba. Napísal ju skladateľ, ktorý bol slávny už ako dieťa!“

„Aj my sme ešte malé! Takže aj my môžeme byť slávne!“ vyskakujú Do a Fa. Poskakujú po hniezde, až sa bojím, že sa uvoľní a spadne.

